

Ἀγρίππας τῷ θεῷ
τὸν Ἀσκληπιὸν εὐ-
χριστῶν

Ταῦτα ἀναγινώσκονται ἐπὶ μικρᾶς (ὑψ. 0,08 πλ. 0,27, πχ. 0,15) μαρμαρίνης βάσεως. Ἐπὶ τῆς ἄνω αὐτῆς ἐπιφανείας σώζονται οἱ κάτω πόδες δύο μορφῶν, ὧν ἡ μία εἶχε τὰς διαστάσεις πολὺ μεγαλύτερας τῆς ἐτέρας· παρὰ τοὺς πόδας δὲ τῆς μικρᾶς ταύτης μορφῆς εἶνε κατακεκλιμένον ζῶόν τι (κύων;).

Ἄρ. 87.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ τεμαχίου πλακὸς ἐκ τιτανο-λίθου (ὑψ. 0,28, πλ. 0,28, πχ. 0,10) ἀναγινώσκονται :

. Ε Κ Ο Ι
. Α Σ Ε Κ Ε Λ Ε Τ
. Ω Σ Κ Α Ι Τ Ο Ν
. Γ Ι Η Σ Γ Ε Ν Ο Μ
. Δ Ρ Ο Σ Κ Ρ Η Σ Ο Υ Τ
. Τ Α Ν Ο Μ Ι Ι Ο Μ Ε Ν
. Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ
. Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Ν Α Ν Ε Ι Σ
. Ο Υ Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ο Υ Α Λ Κ
Ε Ω Ν Τ Ο Ν Α Τ Ε Ρ Ο Ν Ο Φ Θ Α
Ο Ν Α Τ Ω Ι Θ Ε Ω Ι Θ Υ Σ Ε Ι
Τ Ο Ν Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Ν Ε Ν Τ
Τ Ο Ω Φ Ε Λ Ι Ω Ν Ε Ξ
Τ Α Κ Λ Ι Ν Α Ι Ε Κ
Ο Δ Ε Θ Ε Ο Σ Ε Ν
Κ Ε Σ Θ Α Ι Π Ο
Υ Γ Ι Η Σ Γ Ε
Θ Ε Ι Σ
Ε

1 [. ἐγκατ]εκοι[μάθη
[.]ας ἐκέλετ[ο
[.]ως και τὸν
[.]υγιῆς γενόμ[ενος
5 Κ.λέαρ]δρος κρής. Οὐτ[ος
[.]τὰ νομιζόμεν[α
[.]υγιῆς ἐγένετο κ[αί
[.]ργυρίου μνᾶν εἰς
[τ]οῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἄλλ[οὗτος τυφλὸς]
10 ἐὼν τὸν ἄτερον ὄφθα[λμὸν
ονα τῶι θεῶι θύσει[ν
τὸν θησαυρὸν εν τ[υγιῆς ἐγένε]
το. Ὀφελίων ἐξ
τᾶι κλίνει ἐκ
15 ὁ δὲ θεὸς εν[δε]
κεσθαι πο
υγιῆς γε[νόμενος
θεῖς
ε

Τὸ τεμάχιον τοῦτο καταφανῶς προέρχεται ἐξ ἐπιγραφῆς τῶν ἰαμάτων, τοιαύτης, οἷαι αἱ δύο ἐν τῇ ἐφημερίδι ταύτῃ δημοσιευθεῖσαι (1883 σελ.197κ.έ. και 1885 σελ. 1 κ.έ.). Ἐκ τῶν ἐξ ἄρα ἐκείνων στηλῶν, αἵτινες ἐσώζοντο ἐπὶ Πausanίου, γνωρίζομεν νῦν τρεῖς. Καὶ αὕτη εἶνε στοιχηθὸν γεγραμμένη καὶ τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἔχει, θὰ εἶχε δὲ καὶ τὰς αὐτὰς περίπου διαστάσεις, διότι ἐκ τῶν ἐν στ. 10 (ἐν ᾧ δέον νὰ ἐννοήσωμεν τὰ συνήθη ἐκεῖνα : εἰς τὸ ἱερὸν ἀφίκεστο καὶ ἐνεκαίθευδε κτλ.) βλέπομεν ὅτι καὶ ταύτης οἱ στίχοι δυνατὸν νὰ ἀπετελοῦντο ἐκ τοσοῦτων γραμμάτων, ἐξ ὧσων καὶ οἱ στίχοι τῶν δύο ἐτέρων. Τοῦτο βλέπομεν καὶ ἐν στ. 9, ἔνθα πλὴν τῆς γενομένης βεβαίας συμπληρώσεως, δέον νὰ συμπληρώσωμεν τὸ κύριον ὄνομα Ἄλλκ . . . καὶ νὰ προσθέσωμεν ἔτι καὶ τὸ ἐθνικὸν τούτου, ὡς βλέπομεν ἐκ τῶν ἐν τοῖς στ. 5 καὶ 13.

Ἐν τῷ Ἱερῷ, τῇ 20 Ἀπριλίου 1885.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΠΕΙΡΑΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

Α'.
Τεμνομένης ὁδοῦ τινος κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πα-

ραλίαν τῆς Ζέας, ἀπὸ τῆς παραλίας ὁδοῦ πρὸς τὸν λόφον τῆς Μουνηγίας διευθυνομένης ἀπεκαλύφθη

ἐν τοῖς χώμασιν ἢ συνέχεια τοῦ πρὸ ἐτῶν ἐκεῖ φαινομένου τοίχου τοῦ ἀπὸ Ν. πρὸς Β. φερομένου. Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ τοίχου ἐκείνου, ὅστις δυστυχῶς ὑπὸ τῶν τεμνόντων τὴν ὁδὸν κατεστράφη καθ' ὄλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκ τῶν κατὰ χώραν ἀναφανέντων τριῶν κίωνων καὶ τινων ἐπιγραφῶν λαβὼν τὸ ἐνδόσιμον, παρεκάλεσα τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν νὰ ἐνεργήσῃ ἔρευναν ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν οἰκοπέδων ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκτείνεται ἡ οἰκοδομή. Αἱ ἔρευναι αἱ δαπάνη τῆς Ἐταιρίας ἐξακολουθοῦσιν ἔτι μετὰ δὲ τὸ πέρασ αὐτῶν θὰ δοθῇ λεπτομερῆς περιγραφή τῶν ἀνευρεθέντων ἐν τῇ ἀρμοδίᾳ ἐκθέσει. Ἐκ τῶν προτέρων ὁμῶς καὶ νῦν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ νῦν ἀναφανέντα ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ σωζόμενα λείψανα τῶν νεωσοίκων ἐν τῇ θαλάσσῃ· εἶνε δὴλ. τὸ νῦν ἀνευρεθέν, ὡς δεικνύει καὶ ἡ κλίσις τοῦ ἐδάφους καὶ αἱ ταυτιζόμεναι γραμμαῖαι, τὸ τέρμα τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ νεωσοίκων, ἐστεγασμένον ἄνωθεν, τῆς στέγης ὑποστηριζομένης ὑπὸ κίωνων βαινόντων κλιμακῆδὸν ἐπὶ κατακλινοῦς τοῦ ἐδάφους πρὸς τὴν θάλασσαν. Μέχρι τοῦδε ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἔγνη τεσσάρων νεωσοίκων διαχωριζομένων ὑπὸ κίωνων μεταξὺ ἐκάστου, ὡς θὰ δειχθῇ πληρέστερον ἐν τῷ σχεδίῳ τῷ προσαρτηθησομένῳ εἰς τὴν λεπτομερῆ ἐκθεσιν τῶν ἀνασκαφέντων μερῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνασκαφῆς.

Πρὶν ἢ γείνη ἔναρξις τῆς ἀνασκαφῆς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ὅτε ἐτέμνετο ἡ ἄνω δὴλωθεῖσα ὁδὸς ἀνευρέθη ἐν τοῖς χώμασιν ἐγγὺς τοῦ τοίχου τοῦ πρὸ πολλοῦ φαινομένου, στήλη λίθου λευκοῦ, τεθραυσμένη τὰ κάτω, φέρουσα προεξέχον κυμάτιον ἄνω, τεθραυσμένον κατὰ τε τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ὄρωντι γωνίαν καὶ κατὰ τὴν ἀριστερὰν στενωτέραν πλευράν. Ἡ στήλη εἶνε τετραγωνικὴ ἐν εἴδει ὀρθογωνίου πρίσματος ὕψους σωζομένου 0,52, πλάτους 0,21 κατὰ τὸ κυμάτιον καὶ πάχους 0,11 ὁμοίως. Ἐπὶ ταύτης εἶνε ἀναγεγραμμένοι τέσσαρες ἐπιγραφαί, ἐπὶ τῆς κυρίας προσόψεως, ἐπὶ τῆς πρὸς ἀριστερὰν τῷ ὄρωντι στενωτέρας πλευρᾶς, ἐπὶ τῆς ὀπισθεν ἀκατεργάστου ἐπιφανείας καὶ ἐπὶ τῆς ἄνω ὀψεως τῆς στήλης. Ἡ κυριωτέρα εἶνε ἡ ἐπὶ τῆς προσόψεως ἡδε :

Θ Ε Ο Ι
 ΚΑΤΑΤΑΔΕΡΡΟΘΥΕΣΘΑ
 ΙΜΑΛΕΑΤΗΙΡΟΠΑΝΑΤΡ
 ΙΑΑΠΟΛΛΩΝΙΡΟΠΑΝΑΤ
 ΡΙΑΕΡΜΗΙΡΟΠΑΝΑΤΡΙ
 ΑΙΑΞΟΙΡΟΠΑΝΑΤΡΙΑΑ
 ΚΕΞΟΙΡΟΠΑΝΑΤΡΙΑΡΑ
 ΝΑΚΕΙΑΙΡΟΠΑΝΑΤΡΙΑ
 ΚΥΞΙΝΡΟΠΑΝΑΤΡΙΑΚΥ
 ΝΗΓΕΤΑΙΞΡΟΠΑΝΑΤΡΙ

(Κενὸν διάστημα 0,13).

Ε Υ Θ Υ Δ Η Μ Ο Σ
 Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ο Σ
 Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Α Ξ Κ Λ Η Ρ Ι Ο
 Τ Α Ξ Σ Τ Η Λ Α Ξ Α Ν Ε Θ Η Κ
 Τ Α Ξ Π Ρ Ο Σ Τ Ο Ι Σ Β Ω Μ Ο Ι Σ
 Ξ Ν Α Ι Σ Τ Α Ρ Ο Π Α Ν Α Π Ρ Ω Τ Ο Σ
 Ξ Ξ Η Ι Κ Α Ξ Α Τ Ο Α Χ Ρ Η Ρ Γ
 Ο Ν Τ ,

Θ ε ο ι | . Κατὰ τὰδε προθύεσθα | ι Μαλεάτη πόπανα
 τρ | ια, Ἀπόλλωνι πόπανα τ | ρία, Ἐρμῆ πόπανα τρι |
 α, Ἰασοῖ πόπανα τρία, Ἀ | κεσοῖ πόπανα τρία, Πα |
 νακειῖ πόπανα τρία | , κυσὶν πόπανα τρία, κυ | νηγέταις
 πόπανα τρι |

(Κενὸν διάστημα 0,13).

Ε υ θ υ δ η μ ο ς | Ἐ λ ε υ σ ι ν ι ο ς | ιε
 ρ ε υ ς Ἀ σ κ λ η π ι ο ῦ | τ ᾶ ς σ τ ῆ λ α ς ἀ ν ἑ θ η κ ε | τ ᾶ ς π ρ ὸ ς τ ο ῖ ς
 β ω μ ο ῖ ς | ἐ ν α ἰ ς τ ᾶ π ὅ π α ν α π ρ ῶ τ ο ς | ἐ ξ ε ι κ ᾶ σ α τ ο , ἂ χ ρ ῆ
 π ρ [ο] [θ ὑ ε σ θ α ι]

Τὰ γράμματα καλοῦς τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς δεικνύουσι· εἶνε δὲ μεγαλείτερα μὲν πάντων τὰ τοῦ 11^{ου} καὶ 12^{ου} στίχου, εἶτα ἔρχονται τὰ ἀπὸ τοῦ 13^{ου} στίχου καὶ ἐξῆς, ὡς καὶ τὰ τοῦ 1^{ου}. Ἐν τῷ ὀγδόῳ στίχῳ ὡς καὶ ἐν τῷ ἐνάτῳ ἐπὶ τῆς λέξεως ΤΡΙΑ ἀντὶ Α κατὰ παραδρομὴν τοῦ τεχνίτου ἀπέμεινε Λ : ἐλλείπει δὲ μὴ γραφὴν ὄλων καὶ τὸ Α τῆς τελευταίας λέξεως τοῦ 10^{ου} στίχου.

Ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς ἀριστερὰν τῷ ὄρωντι στενωτέρας πλευρᾶς ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

Η Λ Ι Ω Ι / Ἡλίω
 Α Ρ Ε Ξ Τ Η Γ ἀρεστήρ

	Κ Η Ρ Ι Ο Ν	κηρίον,
	Μ Ν Η Μ Ο	Μνημο-
5	Ξ Υ Ν Η Ι	σύνη
	Α Ρ Ε Σ . .	ἄρες[τῆ-]
	Ρ Α	ρα,
	Κ Η Ρ Ι Ο Ι	κηρίον
	Ν Η Φ Α Λ	νηφάλ
10	. Ο Ι Τ Ρ Ε Σ	ἴσοι τρές
	Β Ω Μ Ο Ι	βωμοί

Ὁ τρόπος τῆς ἐγχαράξεως τῶν γραμμάτων ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ταύτης δεικνύει ὅτι αὕτη ἡ ἐπιγραφή ἀνάγεται εἰς χρόνους μετὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς στήλης οὐχὶ ὅμως πολὺ τῶν τῆς πρώτης ἐπιγραφῆς μεμακρυσμένους.

Ἐπὶ δὲ τῆς ὀπισθεν, τῆς ὅλως ἀνεξεργάστου πλευρᾶς, καὶ πρὸς τὰ ἄνω καλοῖς γράμμασι καλῶν χρόνων μόλις διὰ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ λίθου διαφαίνεται ἐλαφρότατα κεχαραγμένη ἡ λέξις :

Ν Η Φ Α Λ Ι Ο Ι Νηφάλιοι.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἄνω ὀψεως τῆς στήλης φέρεται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή :

. . Φ Α Λ Ι Ο Ν	Νη]φάλιοι
Τ Ρ Ε Σ	τρέες
Β Ω Μ Ο Ι	βωμοί

Αὕτη εἶνε ἀμελέστερον πασῶν τῶν ἄλλων ἐξεργασμένη, διότι καὶ εὐθυγραμμία ἐν τοῖς στίχοις δὲν τηρεῖται καὶ τὰ γράμματα πρὸς ἄλληλα παραλλάσσουν τὸ μέγεθος, καὶ ἡ ἐπιφάνεια, ἐφ' ἧς εἶνε ἐγκεχαραγμένη δὲν εἶνε ἐντελῶς ἐξεργασμένη. Ἐπὶ τοῦ πρώτου στίχου εἶχε γραφῆ ἀντὶ τοῦ Ι τὸ Ν, εἶτα δ' ἐπανορθωθέντος τοῦ σφάλματος ἐγράφη ἐπὶ τοῦ Ν τούτου τὸ Ι.

Β'.

Ἐγγὺς τοῦ χώρου ἐν ᾧ ἔκειτο ἡ ἀνωτέρω στήλη ἀνευρέθη καὶ μέρος ἀναγλύφου ἐκ τῶν μικρῶν τῶν σηκομόρφων, λίθου λευκοῦ, ὕψους σωζομένου 0,16, πλάτους 0,30. Φαίνονται ἐπὶ τοῦ τεμαχίου τούτου αἱ ἀρχαὶ μόνον καὶ τῶν δύο παραστάδων, ἐπὶ τῶν

ὁποίων ὑπάρχει ἐπιστύλιον καὶ κυμάτιον κυρτὸν ὑπὲρ τοῦτο. Ἐπὶ τοῦ ἐπιστυλίου ὑπάρχουσι τὰ ἐξῆς ἀμελῶς κεχαραγμένα :

Ε Ρ Μ Α Ι Ο Σ Δ Ι Ι Φ Ι Λ Ι Ω Ι

Ἐρμαῖος Διὶ Φιλίῳ

Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐντὸς τοῦ σηκομόρφου ἀνοίγματος καὶ πρὸς ἀριστερὰν τῶ ὄρωντι φαίνεται ἡ κεφαλή τοῦ Διός, λίαν ἀποτετριμμένη, ὁ ἀριστερὸς ὤμος καὶ ἡ χεὶρ ἀνατεινομένη ἢ ἀριστερὰ καὶ τὸ σκηπτρον καθέτως ἔχουσα. Τάλλα τὰπὸ τούτου ἀποκεκομμένα, μόνον δὲ μέρος τοῦ ἱματίου μικρὸν φαίνεται ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ κατερχόμενον ὤμου. Πρὸ τούτου φαίνονται δύο προσερχόμενοι μετ' ἀνατεταμένης τῆς δεξιᾶς ἐν εὐχῆς σχήματι. Ὁ πρῶτος, πωγωνοφόρος ἀνὴρ, διασώζει τὰ μέχρι τοῦ στήθους καὶ ἶχνος τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ τῆς ἄλλης δὲ χειρός. Ἡ δευτέρα μορφή νεανικὴ διασώζει μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἄκραν δεξιὰν ὑφουμένην εὐθὺς ὀπισθεν τῆς ῥάχεως τοῦ πρώτου.

Ὅπισθεν καὶ τούτου φαίνεται μικρὸν τι ἶχνος τῆς κεφαλῆς ἄλλης μορφῆς ἀποκοπίσεως σὺν τῶ ἀποκοπέντι τεμαχίῳ τοῦ λίθου.

Γ'.

Περὶ τὸν χώρον, ἐν ᾧ ἀνευρέθησαν αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται καὶ ἄλλαι τινὲς προηγουμένως ἀνευρεθεῖσαι κατέδειξαν, νομίζω, ὅτι ἐκεῖ που ζητητέον ἱερὸν τῶ Ἀσκληπιῶ, ἐξ οὗ ληφθεῖσαι διεσκορπίσθησαν καὶ ἀνευρέθησαν ἐν τῇ τῶν νεωσοίκων οἰκοδομῇ. Διότι πλὴν τῶν δύο, ἃς ἐσχέτισα ἐν τῶ τελευταίῳ τεύχει τῆς δε τῆς ἐφημερίδος (σελ. 219) τοῦ ἔτους 1884, ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνευρέθη ἐν τῶ ἐκεῖ κειμένῳ οἰκοπέδῳ τοῦ κ. Ἀναστασίου Μπόνη πλάξ μετὰ ὄψεως μεγάλου ἀναγλύφου ἀνακειμένη, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν, Ἀσκληπιῶ. Ἡ πλάξ αὕτη ἀποκρυβεῖσα τότε ὑπὸ τῶν ἐργατῶν διεξέφυγεν, ἀγνοῶ δὲ ποῦ κατέληξεν· ἔφερον ὅμως πλὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ μόνον τὸ τοῦ ἀφιερῶσαντος. Ἐκτὸς ταύτης, πρὸ δύο ἢ τριῶν μηνῶν ἀνευρέθη πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἄλλη ὁμοία εἰς τὸν Ἀσκληπιῶν ἀναφερομένη, ἣτις ἀποκρυβεῖσα

μετηνέχθη εἰς Ἀθήνας πρὸς πώλησιν, ὡς ἔμαθον. Πρὸς ταύταις πάσαις ἐπικυρωτικῆ τῶν ἄνω εἰρημένων μοι προσέρχεται ἤτε ἄνω δημοσιευθεῖσα στήλη, καὶ ἡ ἐν τῇ ἀνασκαφῇ τῇ ἐν τῷ οἰκοπέδῳ Μπόνη πρό τινων ἡμερῶν ἀνευρεθεῖσα πλάξ μετ' ὄψεως ἀναγλύφου, ἀποκεκομμένου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοπέδῳ τεμάχιον ἐξ ὁμοίας πλακός.

Δ'.

Καὶ διὰ τῆς καθαριστικῆς τοῦ λιμένος μηχανῆς ἀνειλκυσθησαν τῆς θαλάσσης πρὸς τῷ στομίῳ τῶν Ἄλων τάδε:

α'. Ἀνάγλυφον ἐπιτύμβιον ἐπὶ πλακὸς μαρμαρίνης λευκῆς ὕψους 0,80, πλάτους 0,48. Ἐπὶ τῆς πλακὸς ταύτης φαίνεται ἀνάγλυφον ἐλαφρῶς ἐξέχον ἀέτωμα ἀνευ παραστάδων, μετ' ἀκρωτηρίων δέ. Εὐθύς δ' ὑπὸ τοῦτο καὶ ἀπτομένη αὐτοῦ ἄκρα τῇ κεφαλῇ γυνὴ κρωβύλον ἀναδεδεμένη, ἐν κατατομῇ τὴν κεφαλὴν ἔχουσα πρὸς τὰριστερὰ τῷ ὄρωντι. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς συγκρατούσης τὸ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καταβαίνον ἱμάτιον στηρίζεται ἐπὶ δυσδιακρίτου τινὸς ἀντικειμένου, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς, ἧς ὁ ἀγκὼν ἐπὶ τῆς ὀσφύος στηρίζεται, κρατεῖ πρὸ ἑαυτῆς κάτοπτρον. Δυστυχῶς τὸ λίαν εὐπερίγραφον τοῦτο ἀνάγλυφον, εἶνε ἱκανῶς ἐφθαρμένον ἀποκεκομμένον δ' ἀπὸ μέσων πρὸς τῶν μηρῶν.

β'. Σῶμα μόνον λουτροφόρου μεγάλης, τεθραυσμένον ἐκεῖ ἔνθα ἡ παράστασις, ἧς ἀπολείπεται τὸ τρίτον περίπου τοῦ σώματος γυναικὸς ὀρθίας ἀπὸ ἄκρου τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, σφῆζον τὸν τε ποδῆρη χιτῶνα καὶ τὸ ἱμάτιον. Ὅπισθεν τούτου ἀνὴρ πωγωνοφόρος βαίνων πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῷ ὄρωντι, τὴν δεξιὰν πρὸς τὸ γένειον φέρων, οὐ ἄπτεται, τὴν δ' ἀριστερὰν καθειμένην ἔχων παρὰ τὸν μηρόν.

γ'. Βάθρον τετραγωνικὸν λίθου λευκοῦ, ὕψους 0,31, πλάτους 0,73, πάχους 0,54. Ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας αὐτοῦ ὑπῆρχε κοίλωμα κυκλικόν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας τῶν στενωτέρων πλευρῶν γράμμασι καλῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐλαφρῶς ἐγκεχαραγμένοις φέρεται ἡ ἐπιγραφή:

Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Σ	Δημήτριος
Κ Υ Κ Ν Ο Υ	Κύκνον
Α Ν Α Φ Λ Υ Σ Τ Ι Ο Σ	Ἀναφλύστιος.

δ'. Λουτροφόρος ἀνευ βάσεως καὶ χειλέων, λίθου λευκοῦ, ὕψους 0,74. Ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ὄψεως φαίνεται ἡ συνήθης παράστασις: γυνὴ δηλ. πρὸς τὰ ἀριστερὰ καθειμένη ἐπὶ ἔδρας μετ' ἀνακλίσεως καὶ ἀνὴρ ἐκ δεξιῶν πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα τείνων. Ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικὸς γέγραπται καλοῖς γράμμασι:

Π Ε Ι Σ Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α Πεισαικράτεια.

Ὅπισθεν δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀναγινώσκεται:

Θ Ε Ο Χ Α Ρ Η Σ	Θεοχάρης
Σ Ο Υ Ν Ι Ε Υ Σ	Σουνιεύς.

ε'. Μέρος ἐπιτύμβιου στήλης σφῆζον ἔτι ἄνω μέρος τοῦ ὑπάρχοντος ἐκεῖ ἀναγλύφου ἦτοι τοὺς ἄκρους πόδας μορφῆς πρὸς τὰριστερὰ, ἧτις μετὰ τοῦ ἀποκοπέντος λίθου κατεστράφη, καὶ γυναικείας παραστάσεως πρὸς τὰ δεξιὰ τὰ ἀπὸ τῶν σφυρῶν, διασφῆζοντα καὶ μέρος τοῦ ποδῆρους χιτῶνος καὶ τοῦ ἱματίου. Τὸ σφῆζόμενον ὕψος τῆς πλακὸς τῆς ἐκ φαιοῦ λίθου 0,55, πλάτος 0,28, πάχος 0,07. Εὐθύς μετὰ τὸ ἀνάγλυφον ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

ΠΑΝΤΩΝΑΝΘΡΩΠΩΝΝΟΜΟΣΕ
 ΤΙΚΟΙΝΟΣΤΟΑΠΟΘΑΝΕΝ
 ΕΝΘΑΔΕΚΕΙΤΑΙΘΕΟΙΤΗΣΠΑΙ.
 ΤΕΛΕΣΩΝΟΣΤΕΓΕΑΤΑΣΤΕΓΕ
 ΑΤΟΚΑΙΜΗΤΡΟΣΝΙΚΑΡΕΤΗΣ
 ΧΡΗΣΤΗΣΓΕΓΥΝΑΙΚΟΣ:ΧΑΙΡΕ
 ΕΟΙΠΑΡΙΟΝΤΕΣΕΓΩΔΕΓΕΤΑ
 ΜΑΦΥΛΛΤΤΩ

Πάντων ἀνθρώπων νό[μ]ος ἐ | σ]τι κοινὸς τὸ ἀποθανέν |. Ἐνθάδε κείται Θεοίτης πα[ί]ς | Τελέσωνος Τεγεάτας Τεγε | άτου καὶ μητρὸς Νικαρέτης | χρηστῆς γε γυναικός: χαιρε | τ]ε σί παριόντες, ἐγὼ δὲ γε τὰ | μὰ φυλάττω.

Τὰ γράμματα μετὰ τινος ἀμελείας κεχαραγμένα. Ἐν τῷ α' στ. ἐλλείπει τὸ Μ τῆς λέξεως ΝΟΜΟΣ, ἐν τῷ β' τὸ ἐν ἀρχῇ Σ, ἐν τῷ γ' τὸ ἐν τέλει Σ, ἐν τῷ δ' τὸ ἐν ἀρχῇ Τ. Ἐν τῷ ε' στίχῳ κατὰ παράδρομὴν βεβαίως ἐγράφη ΑΠΟΘΑΝΕΝ ἀντὶ ΑΠΟΘΑΝΕΙΝ, ὡς ὁμοίως καὶ ἐν τῷ τελευταίῳ ΦΥΛΛΤΤΩ ἀντὶ ΦΥΛΑΤΤΩ.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 10 Μαΐου 1885.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ